

Is het ongepast wanneer ik vraag, wat weet het Hoofdbestuur van *die moeilijke uitvoerbaarheid af?*

Immers de uitvoerbaarheid hangt geheel af van de conclusie, waartoe de, volgens het Hoofdbestuur (naar ik hoop thans niet meer) overbodige Commissie komt. Meent deze Commissie, dat de Wet als zoodanig den abortus provocatus straffeloos laat, dan behoort zij aan te dringen op Wetsverbetering, meent zij, dat de Wet onduidelijk is, dan dringe zij aan op een duidelijke Wetsinterpretatie, op welke wijze deze dan ook te verwachten is (de Commissie behoort dit te onderzoeken), meent zij, dat er andere oorzaken voor de straffeloosheid van den abortus provocatus zijn: dat bijv. nog geen streng bewezen geval van abortus provocatus bij de Justitie is aangebracht, of welke andere oorzaken ook, — dan zal zij komen tot andere voorstellen, die niemand nog kan voorspellen.

Ik kan mij begrijpen, dat het Hoofdbestuur meer aandacht schenkende aan de toelichting van het voorstel, dan aan het voorstel zelf, tot zoodanig praeadvies gekomen is, maar ik kan niet inzien, dat het een *moeilijk uitvoerbare* taak is, om een onderzoek in te stellen naar de oorzaken van het feit, dat de abortus provocatus onder de *vigueur* van het nieuwe Strafwetboek ongestraft blijft — en — voorstellen te doen ten einde deze straffeloosheid te doen ophouden.

Moge de Algemeene Vergadering goedvinden het voorstel der Afdeeling Amsterdam, zooals het textueel luidt, met voorbijgang van de daarbijgevoegde toelichting aan te nemen.

Amsterdam, 25 Mei 1895.

G. C. NIJHOFF.

Waarde Gérant!

Verleen mij s. v. p. ook even het woord en laat mij allereerst hulde brengen aan de loyale wijs, waarop Prof. FORSTER zijn assistent met zijn naam dekt. Had ik geweten, dat FORSTER de stille vennoot van BASENAU was, ik zou mij misschien meer parlementair hebben uitgedrukt. Nu daarvan niet gebleken was, kon het mij slechts ergeren, dat een aankomend onderzoeker in zijn maidenpaper mijn onderzoekingen zoo incidenteel en zonder vorm van proces op zij wilde schuiven. Na de publicatie van het tweede stuk van BASENAU over cholera-bacillen in melk is de bedoeling duidelijk genoeg geworden: HESSE zou worden afgemaakt, maar vooraf moest mijn onderzoek, dat daarbij hinderlijk kon zijn, worden geëcarteerd. Van het standpunt van den Directeur van het Hyg. Instituut te Amsterdam is dat begrijpelijk, omdat de hygiëne der melk daar steeds met groote voorliefde behandeld is en HESSE's arbeid een onbekookte toepassing was van een met de heerschende doctrina kwalijk overeen te brengen, maar daarom toch schijnbaar althans, goed geconstateerd wetenschappelijk feit; doch in plaats van nu de fout bij de doctrina te zoeken, moest dat door mij geconstateerde feit het ontgelden en coute que coute worden in de doos gestopt. Had men dat nu op de gebruikelijke wijs beproefd, ik zou er niet op hebben gereageerd, maar de taktiek van BASENAU scheen — en schijnt mij nog — ongeoorloofd, ook al geldt het een dissenter als ik ben. Niet alleen aan BASENAU, ook aan FORSTER betwist ik het recht om experimenteële resultaten van anderen te veroor-

deelen om andere dan objectieve redenen en het betoog, dat mijn resultaten niet beantwoorden aan doctrinaire eischen van hun vinding, kan moeilijk op den naam van een objectief argument aanspraak maken. Zelfs FORSTER, met al de autoriteit die hij in de schaal kan leggen, mag zich tegenover andere onderzoekers niet op het standpunt plaatsen: „wat gij vinden mocht, zal „alleen waarde hebben, als het gevonden is op de wijze, die door mij is „goedgekeurd”.

Dat Prof. FORSTER aan mijn onderzoekingen geen waarde toekent, is zijn recht, maar dan heeft hij slechts de keus tusschen twee wegen: ignoreeren of weerleggen. Wil hij ze weerleggen, dan zal hij zich de moeite moeten geven ze te herhalen en de eventueele resultaten op een andere liefst experimenteetele in elk geval betere wijs moeten verklaren. Een derde weg bestaat er niet; het hooghartig stellen van doctrinaire eischen en het verwerpen daarop van onderzoekingen, die men zelf niet gedaan heeft, zou de dood zijn van het experimenteel onderzoek, dat aan de doctrine den weg behoort te wijzen, en niet omgekeerd.

Na beleefden groet

Uw. Dw.

FOKKER.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Dr. Cornelius Herz. In *The Lancet* van 25 Mei komt een schrijven voor van de doctoren, die Dr. HERZ te Bournemouth behandelen, waarin deze, om den ernstigen toestand, waarin de lijder verkeert, opkomen tegen de traagheid, waarmede de zaak van Dr. HERZ behandeld wordt en de lasterlijke en leugenachtige berichten, die in Fransche bladen vooral over hem worden verspreid. Deze onjuiste berichten hebben hun aanleiding gegeven aan den Home-Secretary een rapport uit te brengen over de ziekte, waaruit de ernst van den toestand duidelijk blijkt. Dr. FRASER te Bournemouth deelt mede, dat van af het begin van Januari 1893 Dr. HERZ niet in staat is geweest het bed te verlaten; Dr. LAUDER BRUNTON bezocht hem den 27sten April l.l., de lijder was toen te zwak om het hoofd zelfs van het kussen op te lichten, hoewel hij ontwaakt was uit den toestand van bewusteloosheid, waarin hij sedert eenigen tijd verkeerde. De beenen waren koud, de ademhaling 23, de pols 86. Het hart was zeer zwak, en gedilateerd.

De pijn aan het hart was bijna constant, op enkele oogenblikken alleen heftiger. De hartziekte was toegenomen. De urine bevatte een weinig albumine, 3 pCt. suiker.

De toestand van Dr. HERZ is dus blijkbaar zeer ernstig, de dood kan ieder oogenblik intreden.

De doctoren, die Dr. HERZ bij een vorig onderzoek gezien hebben, bevestigen volkomen de mededeeling van Dr. BRUNTON en FRAZER, en zijn even-